

Sygn. akt IV P 100/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08/12/2017 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Aneta Ołów

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2017 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko A. S.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda M. G. na rzecz pozwanej A. S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 100/17

UZASADNIENIE

Powód M. G. wniósł przeciwko A. S. o sprostowanie świadectwa pracy z 29.08.2017 r. poprzez zamieszczenie w nim informacji o wykonywaniu przez niego w okresie od 25 czerwca 2015 r. do 16 sierpnia 2017 r. prac na wysokości oraz o wykonywaniu pracy w pełnym wymiarze etatu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę na stanowisku technika, a miejscem pracy była siedziba pracodawcy oraz praca wyjazdowa. W umowie o pracę z dnia 25 czerwca 2015 r. i z dnia 2 stycznia 2017 r. wymiar pracy określono na 1/8 etatu. Przez cały czas zatrudnienia pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, także w nadgodzinach. Wykonywał pracę kierowcy oraz zajmował się montowaniem telebimów w różnych miejscach Polski oraz wykonywał inne prace zleczone przez pracodawcę. Była to też praca na wysokości. Pismem z dnia 24 sierpnia 2017 r. wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy zarzucając niezgodność ze wzorem określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów, nieuwzględnienie okresów zatrudnienia – od 25 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2016 r., nie uwzględnienie prac na wysokości. Pozwana w dniu 29 sierpnia 2017 r. doręczyła mu świadectwo pracy na innym druku, w którym dokonała sprostowania w zakresie okresów zatrudnienia, nie sprostowała natomiast treści świadectwa pracy w zakresie informacji o wykonywanej pracy, tj. w zakresie dotyczącym prac wykonywanych na wysokości.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniosła, że powód nie wykonywał prac na wysokości w rozumieniu § 105 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997r. w sprawie

ogólnych warunków bezpieczeństwa i higieny pracy. Powód nigdy nie wezwał CT M. A. S. do sprostowania świadectwa pracy w zakresie wymiaru czasu pracy.

Sąd ustalił co następuje :

Powód był zatrudniony w CT M. A. S. od 25.06.2015 r. do 16.08.2017 r. w 1/8 wymiaru czasu pracy na stanowisku technika.

(dowód : umowy o pracę k.5-7, świadectwo pracy k.8).

Powód 24 sierpnia 2017 r. wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy zarzucając niezgodność ze wzorem określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów, nieuwzględnienie okresów zatrudnienia – od 25 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2016 r., nie uwzględnienie prac na wysokości.

(dowód: wniosek k.9).

Pozwana w dniu 29 sierpnia 2017 r. doręczyła powodowi świadectwo pracy na innym druku, w którym dokonała sprostowania w zakresie okresów zatrudnienia, nie sprostowała natomiast treści świadectwa pracy w zakresie informacji o wykonywanej pracy, tj. w zakresie dotyczącym prac wykonywanych na wysokości.

(dowód: świadectwo pracy k.10).

Powód okresowo podczas imprez plenerowych przez kilka minut pracował na wysokości ponad metra przy zabezpieczaniu montowanych telebimów lub montażu wyciągarek.

(bezsporne).

Sąd zważył co następuje :

Stosownie do przepisu art. 97 § 2¹ k.p. pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo do wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Treść świadectwa pracy została uregulowana w przepisie art. 97 § 2 k.p. oraz w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. Wskazany w wyżej wymienionych przepisach katalog informacji zamieszczanych w świadectwie pracy jest katalogiem zamkniętym . Oznacza to , że pracodawca nie powinien zamieszczać w świadectwie pracy innych informacji niż wymienione w art. 97 § 2 zdanie 1 k.p. i § 1 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia (tak : A. K. w Pracy i Zabezpieczeniu Społecznym z 2001 r. nr 12 , s.21-25)

Konieczność sprostowania świadectwa pracy zachodzi wówczas, gdy jego treść nie odpowiada rzeczywistości. W trybie właściwym do sprostowania świadectwa pracy nie można domagać się zmiany kwalifikacji prawnej faktów i zdarzeń , objętych treścią świadectwa pracy np. zmiany trybu rozwiązania stosunku pracy, choćby zostało ono dokonane przez pracodawcę z naruszeniem przepisów prawa. Żądanie sprostowania świadectwa pracy w takim zakresie jest zasadne dopiero wtedy, gdy we właściwym dla takich spraw trybie zostaną uwzględnione przez sąd roszczenia pracownika w związku z bezprawnym lub naruszającym obowiązującą procedurę rozwiązaniem stosunku pracy (vide: M.Ł. w Służbie Pracowniczej z 1997 r. nr 11 , s.1-7).

Stosownie do treści art. 97 § 2 k.p. w świadectwie podaje się między innymi informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Przepis § 1 ust. 1 pkt. 12 i ust. 2 rozporządzenia z 15 maja 1996 r. określa, iż w świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące również okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo

pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty jak i że wzór świadectwa pracy zawiera załącznik do rozporządzenia.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 15.12.2009 II PK 156/09, iż roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy nie wyłącza interesu prawnego w ustaleniu rzeczywistej treści stosunku pracy na podstawie art. 189 k.p.c. Świadectwo pracy jest dokumentem, który ma potwierdzać zdarzenia i czynności w znaczeniu faktycznym. Żądanie sprostowania świadectwa pracy nie jest trybem, w którym można weryfikować zgodność z prawem tych czynności.

Zdaniem sądu zgodnie z wykładnią logiczno-językową przepisu art. 97 § 2¹ k.p. sprostowanie świadectwa pracy oznacza jego poprawienie, skorygowanie nieprawdziwych lub niepełnych informacji, sprostowanie nieścisłości lub błędów (por.: Kodeks pracy. Komentarz

red. prof. dr hab. W. M.	, Rok:	2017	, Wydanie:	11).	

W ocenie sądu w trybie sprostowania świadectwa pracy nie można dochodzić zmiany kwalifikacji prawnej faktów związanych z treścią łączącego strony stosunku pracy, nawet w przypadku naruszania przez pracodawcę przepisów. Pracownik może dochodzić zaliczenia wykonywanej przez niego pracy do pracy w szczególnych, w przypadku odmiennej kwalifikacji przez pracodawcę, w trybie powództwa o ustalenie pracy w szczególnych warunkach, jeżeli ma w tym interes prawny (art. 189 k.p.c.).

W niniejszej sprawie powód dochodzi zakwalifikowania jego pracy do pracy w szczególnych warunkach tj. do prac na wysokości.

Rodzaj stanowiska pracy powoda i wykonywane w jego ramach czynności w przedmiotowej sprawie nie były sporne.

Z jasnego stanowiska pozwanej wynika, iż nie znajduje podstaw do zaliczenia pracy powoda do pracy na wysokości tj. w warunkach szczególnych.

Zatem w ocenie sądu przedmiotowy spór nie dotyczy sprostowania niedokładności, omyłek lub przeoczeń w informacjach zawartych w świadectwie pracy a w istocie zmiany kwalifikacji prawnej wykonywanych przez powoda obowiązków pracowniczych, których można dochodzić w powództwie o ustalenie (art. 189 k.p.c.).

W sytuacji sporu co kwalifikacji prawnej charakteru wykonywanej przez powoda pracy, nie znajduje uzasadnienia szukanie ochrony prawnej w trybie powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, które służy innemu celowi tj. poprawie jego błędów czy niedokładności. W powyższych okolicznościach powodowi przysługuje ochrona prawna w drodze powództwa o ustalenie pracy w szczególnych warunkach tj. pracy na wysokości, w sytuacji istnienia interesu prawnego.

Dodać należy też, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego aby zaliczyć pracę do pracy w szczególnych warunkach musi się ona znajdować się w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w wyroku Izby Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 26 marca 2013 r., I UK 549/12, że każda praca określana jako praca w warunkach szczególnych musi odpowiadać jednemu

konkretnemu punktowi działu wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie określa rodzaju pracy świadczonej w szczególnych warunkach zestawienie różnych prac przewidzianych w różnych działach i pod różnymi pozycjami wykazu. Nie jest pracą w warunkach szczególnych praca na stanowisku na którym każda z wykonywanych czynności przypisana jest innej pozycji wykazu-załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Praca wykonywana w szczególnych warunkach nie może być zlepkiem, kompilacją czynności opisywanych w oddzielnych punktach wykazu. Ostatecznie praca na stanowisku niewymienionym w wykazie prac wykonywanych w szczególnych warunkach nie jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, która uprawnia do wcześniejszej emerytury, choćby wykonywane były na tym stanowisku różne czynności przypisane pracom w takich warunkach, lecz dla innych stanowiskach.

Nie jest możliwe uznanie za wykonywaną w szczególnych warunkach pracy, której charakter i czynności nie wypełniają w całości żadnej z prac wymienionych w załączniku do rozporządzenia.

Stosownie do przepisu art. 97 § 2¹ k.p. pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo do wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Oznacza to, że dopiero nieuwzględnienie przez pracodawcę wniosku o sprostowanie świadectwa, daje pracownikowi prawo (otwiera drogę) do wystąpienia w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Zatem dopiero w wypadku nieuwzględnienia przez pracodawcę tego żądania pracownikowi przysługuje droga sądowa (vide: Świadectwo pracy. Komentarz prof. dr hab. W. M., K. W., Rok wydania: 2002, Wydawnictwo: C.H. B.).

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż pozwana spółka sprostowała świadectwo pracy zgodnie z wnioskiem powoda według wzoru określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów, oraz co do okresów zatrudnienia i odmówiła sprostowania, iż powód wykonywał pracę na wysokości.

W sprawie bezsporne było, że powód nie zgłosił do pracodawcy wniosku o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie wymiaru jego czasu pracy. Więc powód nie wyczerpał trybu wewnątrzzakładowego celem sprostowania świadectwa pracy.

Wystąpienie do sądu pracy o sprostowanie treści świadectwa pracy z pominięciem pracodawcy spowoduje, że sąd pracy **oddali pozew**, ponieważ „uprzednie” wystąpienie do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy jest materialnoprawną przesłanką powództwa (tak: J. Iwulski, W. Sanetra, Kodeks pracy. Komentarz).

Zdaniem sądu powództwo o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie wymiaru czasu pracy powoda jest przedwczesne.

Mając na uwadze powyższe rozważania sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu sąd orzekł na zasadzie przepisu art. 98 k.p.c. i w zw. z § 9 ust.1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) zasądzając od powoda na rzecz pozwanej 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.